

„To jsem. A je to důležité, protože...?“ Tentokrát zvedne obě obočí.
„Protože jsi to ty, kdo tu vládne nadpřirozenou mocí, samozřejmě.“
„Samozřejmě,“ zopakuje s náznakem pohrdání. „Jenže už jsem ti to řekl. Upíři tohle nedokážou.“

„Snad si nemyslíš, že tomu budu věřit?“
„Proč ne?“ zeptá se s povýšeným, ale zároveň vyčítavým pohledem. „Aha, jasně. Když se stane něco divného, pak za to automaticky může upír.“

V žádném případě s ním nehodlám hrát hru na „chudáčka upíra“. Vím přesně, co udělal. A kolika lidem tím ublížil.

Včetně Jaxona.
„Důvod, proč ti nevěřím, nijak nesouvisí s tím, že jsi upír,“ vysvětlím. „Ale protože jsi psychopatický kretén s božským komplexem.“

Rozesměje se. „Nezadržuj to v sobě. Pověz mi, jak se skutečně cítíš,“ pobídne mě pobaveně.

„Ach, teprve se zahřívám.“ Vložím do svého hlasu tolik drsnáctví, kolik zvládnu. „Slibuju, že toho budeš litovat, jestli mě tu budeš dál držet.“

Je to očividně planá hrozba, protože Hudsonovi nemůžu výrazně ublížit.

A podle jeho výrazu si to moc dobře uvědomuje – nemluvě o úsměvu, se kterým se odstrčí od knihovny a narovná do plné výšky, těsně předtím než se zeptá: „Pověz mi, Grace. Jak přesně to chceš udělat?“

4

Každická věc, kterou udělá, *není* kouzlo – Grace –

Hudson si založí ruce na hrudi a čeká na odpověď. Jediný problém? Žádnou nemám. Částečně proto, že nežiju v tomhle novém světě dost dlouho, abych pochopila, jak fungují schopnosti kohokoli, dokonce i Jaxona nebo Macy. A taky proto, že se Hudson chová jako blbec, takže je pro mě těžké přemýšlet.

Jak mám vymyslet nějaký plán, když na mě takhle zírá? V modrých očích má pobavení a na tváři protivný úšklebek, který začínám až příliš znát.

Nejde to. Prostě nemůžu. Ne, když čeká jen na to, jak selžu. Nebo hůř, požádám ho o pomoc.

To sotva.

Raději si dám další kolo s Colem a jeho nepříliš veselou bandou vlkodlaků, než abych poprosila Jaxonova bráchu o pomoc. Stejně mu nemůžu věřit. Je to známý vrah, lhář, sociopat a bůhvíco ještě...

Právě ta poslední myšlenka mě přiměje vyrazit ke dveřím. Hudson tvrdí, že nemůže za to, že jsme tady. Prý za to můžu já. Ale netvrdí tohle snad každý sociopatický lhář, když chce někoho přesvědčit, aby zůstal s ním?

Jo, přesně tak. A já už s ním nehodlám zůstat ani o vteřinu déle. Ráda bych se odsud dostala se všemi končetinami – a zbytkem těla – vcelku.

„Hej!“ Poprvé zní Hudson trochu vyplašeně – což je další důkaz, že je moje rozhodnutí správné. „Co to děláš?“

„Utíkám od tebe,“ zavrčím přes rameno, rozrazím dveře a vyběhnu ven dřív, než si to stihnu rozmyslet.

Venku je taková tma, že se mi rozbuší srdce a zhoupne žaludek. Napadne mě, že vezmu zpátečku. Ale jediný způsob, jak se vrátit na Katmer a k Jaxonovi,